

การศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษา
ชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
Perception of Thai Tone: A Case Study of Cambodia
Students in Rambhai Barni Rajabhat University

สุวิชา ถาวร¹ ปิยะพรรณ มีสุข² และณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์³
Suwicha Thaworn, Piyapan Meesuk and Narongrit Suksawat

วันที่ส่งบทความ: 13 มีนาคม 2566, วันที่แก้ไขบทความ: 16 มิถุนายน 2566,
วันที่ตอบรับบทความ: 20 มิถุนายน 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการทำแบบสอบถามประสบการณ์ทางการใช้ภาษาไทย และทดสอบการฟังเสียงคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย 5 เสียง จำนวน 86 คำ เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาชาวกัมพูชาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ชั้นปีที่ 2 - 4 จำนวนทั้งสิ้น 10 คน ในปีการศึกษา 2563

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับดีกว่าเสียงวรรณยุกต์ระดับ โดยรับรู้เสียงวรรณยุกต์จัตวามากที่สุดร้อยละ 61.67 อันดับที่สองเสียงวรรณยุกต์โทมีระดับการรับรู้

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี อีเมล suwicha.t@rbru.ac.th

Department of Thai Language, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rambhai Barni Rajabhat E-mail: suwicha.t@rbru.ac.th

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี อีเมล tip_meesuk@hotmail.com

Department of Thai Language, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rambhai Barni Rajabhat E-mail: tip_meesuk@hotmail.com

³ ดร.อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี อีเมล narongrit.s@rbru.ac.th

Department of Thai Language, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rambhai Barni Rajabhat E-mail: narongrit.s@rbru.ac.th

ร้อยละ 50.38 เสียงวรรณยุกต์สามัญร้อยละ 48.89 เสียงวรรณยุกต์เอกร้อยละ 35.26 ตามลำดับและเสียงวรรณยุกต์ตรีมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดร้อยละ 31.50 นอกจากนี้ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าระดับประสบการณ์ทางภาษาไทยมีผลต่อการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย นักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยสูงจะมีระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์สูงกว่านักศึกษชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยต่ำ

คำสำคัญ : ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ เสียงวรรณยุกต์ การรับรู้ นักศึกษาชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

Abstract

This objective of this research was to study the perception of Thai tones in Cambodian students at Rambhai Barni Rajabhat University. This research was the qualitative research. The research instruments were an interview form asking their experiences in using Thai and a listening test assessing Thai 5 different tones in 86 words. The samples were 10 Cambodia students from sophomore to senior years in Academic Year 2020.

The result revealed that Cambodian students at Rambhai Barni Rajabhat University had a greater level of perception in the contour tone than the static tone. In details, they highly perceived rising tone at 61.67%, falling tone at 50.38%, mid tone at 48.89%, low tone at 33.68%, and high tone at 31.50% respectively. Furthermore, the finding also indicated that experiences in using Thai played a significant role in perceiving Thai different tones. The samples with more experiences in using Thai had a greater level of perceiving Thai different tones than those with less experiences in using Thai.

Keywords: Thai as a foreign language, Thai tones, perception, Cambodian students in Rambhai Barni Rajabhat University

บทนำ

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ (tonal language) วรรณยุกต์จึงเป็นเสียงที่มีความสำคัญในภาษาไทยเพราะเสียงวรรณยุกต์จะทำให้คำมีระดับเสียงและความหมายต่างกัน กล่าวคือเสียงวรรณยุกต์จะแยกความหมายของคำออกจากกัน เสียงวรรณยุกต์ที่ต่างกันจะทำให้ความหมายของคำแตกต่างกันออกไป

ปา หมายถึง ชัดไปด้วยอาการยกแขนขึ้นสูงแล้วเอี้ยวตัว

ป้า หมายถึง ที่ที่มีต้นไม้ต่าง ๆ ขึ้นมา

ป้า หมายถึง พี่สาวของพ่อหรือแม่ หรือหญิงที่มีวัยไล่เลี่ยแต่แก่กว่าพ่อหรือแม่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556)

ภาษาไทยมาตรฐานมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 เสียง แบ่งเป็นวรรณยุกต์ระดับ 2 เสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์กลางระดับหรือเสียงสามัญ เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับหรือเสียงเอก และเสียงวรรณยุกต์แบบเปลี่ยนระดับ (contour tone) 3 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์กลางตกหรือเสียงโท วรรณยุกต์กลางขึ้นหรือเสียงตรี วรรณยุกต์ต่ำขึ้นหรือเสียงจัตวา (นันทนา รณเกียรติ, 2554)

ภาษาไทยมีการไล่เสียงวรรณยุกต์หรือผันวรรณยุกต์ได้ 5 เสียง ได้แก่ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา การที่ภาษาไทยมีวรรณยุกต์นี้ ทำให้สามารถออกเสียงเลียนแบบเสียงธรรมชาติต่าง ๆ ให้เกิดมโนภาพที่ชัดเจน สามารถเข้าใจภาษาต่างประเทศที่มีเสียงวรรณยุกต์ได้ง่าย และที่สำคัญที่สุดคือทำให้มีคำใช้มากขึ้นในภาษา การไล่เสียงสูง ต่ำ ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไป เช่น ม้า หมา มีความหมายแตกต่างกัน ถ้าออกเสียง คำว่า ม้า เป็น หมา ความหมายก็จะเปลี่ยนไปด้วย หากแยกแยะเสียงวรรณยุกต์ไม่ได้จะทำให้เกิดความสับสนโดยเฉพาะผู้เรียนที่เป็นชาวต่างประเทศ

ภาษาเขมรหรือภาษากัมพูชาเป็นภาษาประจำชาติของประเทศราชอาณาจักรกัมพูชา ชาวกัมพูชามีภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ และใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารกันภายในประเทศ นักภาษาศาสตร์จัดให้ภาษาเขมรอยู่ในกลุ่มภาษาไม่มีวรรณยุกต์ (non-tonel language) กล่าวคือ วรรณยุกต์ไม่มีผลในการแยกความหมายของคำซึ่งแตกต่างกับภาษาไทยที่วรรณยุกต์ส่งผลต่อความหมายของคำ ด้วยความแตกต่างนี้ทำให้ชาวกัมพูชาที่ใช้ภาษาไทยออกเสียงคำไม่ชัดเจน รวมถึงเขียนสะกดคำที่มีวรรณยุกต์ผิดบ่อยครั้ง

การรับรู้ (perception) เป็นกระบวนการรับและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ผ่านประสาทสัมผัส เช่น การดู การฟัง การสัมผัส แบ่งเป็นการรับรู้ทางสายตา (visual perception) และการรับรู้ทางโสต (auditory perception) การรับรู้ทางสายตาเป็นการรับรู้ข้อมูลทางสายตา ส่วนการรับรู้ทางโสตเป็นการรับรู้ข้อมูลทางหู การรับรู้ภาษาพูด (speech perception) จัดเป็นการรับรู้ทางโสต ผู้ฟังต้องรับรู้สัญญาณเสียงพูดลักษณะต่าง ๆ และ

ตัดสินความแตกต่างระหว่างสัญญาณเสียงเหล่านั้นตามความแตกต่างในลักษณะทางเสียง (สำนักงานราชบัณฑิตยสภา, 2560)

การเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีกระบวนการเรียนรู้แตกต่างกัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะมีความยากลำบากในการเรียนรู้กว่าภาษาแม่ โดยเฉพาะการเรียนรู้เรื่องเสียง ผู้เรียนต้องสามารถแยกแยะความแตกต่างของแต่ละหน่วยเสียงได้ เช่น ความแตกต่างระหว่างเสียง /p/ และ /b/ การศึกษาเรื่องการออกเสียงมักจะทำควบคู่ไปกับการรับรู้หน่วยเสียง เพื่อพิจารณาว่าเมื่อได้ฝึกฝนการรับรู้หน่วยเสียงแล้ว ผู้เรียนรับรู้ได้ถูกต้องหรือไม่ เสียงที่เปล่งออกมาถูกต้องหรือแตกต่างจากที่รับรู้อย่างไร เสียงที่ผู้เรียนระบุว่าได้ยินมีความสัมพันธ์กับการออกเสียงลักษณะใด (นภาพร พิทักษ์โสภณ, 2557)

ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาชาวกัมพูชาที่เรียนในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารรวมทั้งใช้ในการศึกษาในรายวิชาต่าง ๆ ร่วมกับนักศึกษาชาวไทย มีปัญหาในการเขียนสะกดคำโดยข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับการเขียนวรรณยุกต์ เช่น “พรงนี้” เป็น “พรงนี้” “ร้องเพลง” เป็น “รองเพลง” นอกจากนี้ นักศึกษาชาวกัมพูชายังออกเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากเสียงภาษาไทยมาตรฐาน สาเหตุอาจมาจากความแตกต่างกันของภาษาไทยกับภาษาเขมร เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์แต่ภาษาเขมรไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งอาจก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนในการสื่อสาร รวมถึงประสบการณ์ทางภาษาไทยก็อาจมีผลต่อการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชาด้วย กล่าวคือประสบการณ์ทางภาษาไทยเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาไทย การใช้ภาษาไทย การสัมผัสภาษาไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย หากประสบการณ์ทางภาษาไทยน้อยอาจจะทำให้สื่อสารภาษาไทยได้ไม่ดีนัก

ผู้วิจัยสนใจศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ของนักศึกษาชาวกัมพูชาว่าการเขียนผิดหรือออกเสียงผิดนั้นมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เสียงอย่างไร นอกจากนี้งานวิจัยนี้ยังศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้เสียงวรรณยุกต์กับประสบการณ์ทางภาษาไทยว่ามีความสอดคล้องกันอย่างไร เพื่อหาทางแก้ไขและเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ประกอบกับกัมพูชาเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีพรมแดนติดต่อกับจังหวัดจันทบุรี มีแรงงานชาวกัมพูชาเข้ามาทำงานในจังหวัดจันทบุรีเป็นจำนวนมาก การติดต่อสื่อสารระหว่างกันจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องพยายามทำความเข้าใจภาษาซึ่งกันและกัน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

กรอบแนวคิด

งานวิจัยนี้ใช้กรอบแนวคิดเรื่องวรรณยุกต์ภาษาไทยและการรับรู้เสียงพูด ดังนี้

1. เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย (Thai tone) ภาษาไทยมาตรฐานมีเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด 5 เสียง แบ่งเป็นวรรณยุกต์ระดับ (static tone) คือ ระดับเสียงจะคงที่จากจุดเริ่มต้นจนจบ มี 2 เสียง ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์กลางระดับหรือเสียงสามัญ เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับหรือเสียงเอก และเสียงวรรณยุกต์แบบเปลี่ยนระดับ (contour tone) ระดับเสียงจะเปลี่ยนแปลงไปจากจุดเริ่มต้นมีการขึ้นลงของระดับเสียง มี 3 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์กลางตกหรือเสียงโท วรรณยุกต์กลางขึ้นหรือเสียงตรี วรรณยุกต์ต่ำขึ้นหรือเสียงจัตวา (นันทนา รณเกียรติ, 2554)

2. การรับรู้ภาษา (perception) เป็นการรับรู้เสียง ความหมาย และวากยสัมพันธ์ที่ผู้ฟังรู้จักและเข้าใจ (Chomsky, 2006) กล่าวคือ เมื่อผู้ฟังได้รับสัญญาณหรือถ้อยคำ ผู้ฟังจะตีความถ้อยคำที่ได้ยินตามเสียง ความหมายและวากยสัมพันธ์ที่ผู้ฟังจับสัญญาณได้

ในงานวิจัยนี้นำคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยมาให้กลุ่มตัวอย่างจำแนกความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์เพื่อแสดงระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างที่สามารถตีความเสียงวรรณยุกต์ที่ได้ยินถูกต้องแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นสามารถรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ซึ่งในปีการศึกษา 2563 มีนักศึกษาชาวกัมพูชาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีรวมทั้งสิ้น 10 คน โดยศึกษาในชั้นปีที่ 2 จำนวน 3 คน ชั้นปีที่ 3 จำนวน 2 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 5 คน อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ผู้วิจัยจึงใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ผู้วิจัยนำข้อคำถามบางข้อจากแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทยมาสนทนากับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อวัดระดับความรู้ความเข้าใจภาษาไทยในสื่อสารว่าสามารถทำแบบสอบถามและแบบทดสอบได้

2. การศึกษาข้อมูลและการยื่นขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ ผู้วิจัยศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย และการรับรู้ภาษา เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถามประสบการณ์การใช้ภาษาไทย และเครื่องมือทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย เมื่อผู้วิจัยได้ทำการสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ได้ดำเนินการยื่นเสนอเพื่อขอรับการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี (Rambhai Barni Rajabhat

University Institutional Review board) ก่อนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกับกลุ่มตัวอย่าง และได้รับเอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เมื่อวันที่ 19 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2564 ใบรับรองเลขที่ IRB-06/2564

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

3.1 การสร้างแบบสอบถามประสิทธิภาพการใช้ภาษาไทยดัดแปลงจากแบบสอบถามประสิทธิภาพการใช้ภาษาอังกฤษจากงานวิจัยเรื่องการตีความความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มีประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ (สุวิชา ถาวร, 2555 : 83-87) แบ่งเป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับข้อมูลประสิทธิภาพการใช้ภาษาไทยและปริมาณการสัมผัสภาษาโดยทั่วไปที่มหาวิทยาลัยจากอดีตจนถึงปัจจุบัน และส่วนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับปริมาณการสัมผัสกับภาษาไทยในการเรียนรู้ทุกประเภททั้งในระบบ นอกระบบและตามอัธยาศัย

3.2 สร้างเครื่องมือทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย โดยรายการคำสำหรับทดสอบในงานวิจัยนี้ใช้ชุดคำจากตารางการผันวรรณยุกต์ 5 เสียงในหนังสือบรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 1 (กาญจนา นาคสกุล, 2545: 82) ซึ่งเป็นคำพยางค์เดี่ยวแบ่งเป็นคำพยางค์เป็น พยางค์ตาย อักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ จำนวน 86 คำ แล้วนำคำที่ได้มาบันทึกเสียงสำหรับทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

3.3 ทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย ผู้วิจัยให้นักศึกษาชายหนุ่มมาทำการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ 1 ครั้ง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามประสิทธิภาพการใช้ภาษาไทยประมาณ 15 นาที แล้วทำแบบทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยด้วยการฟังเสียงคำภาษาไทยที่มีวรรณยุกต์แตกต่างกันทีละคำ คำละ 3 ครั้ง โดยให้ฟังเสียงคำแล้วเขียนว่าเสียงของคำที่ได้ยินนั้นเป็นเสียงวรรณยุกต์อะไรในภาษาไทยลงในแบบทดสอบทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย แต่ละคำใช้เวลา 45 วินาที แล้วบันทึกผลการทดสอบลงในแบบบันทึกผลการทดสอบ นำข้อมูลที่กลุ่มตัวอย่างตอบมาจัดเรียงให้หมายเลขกำกับ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้ไปทำการวิเคราะห์หาเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ได้ง่ายและเสียงของวรรณยุกต์ภาษาไทยที่กลุ่มตัวอย่างรับรู้ได้ยาก โดยหากเป็นเสียงที่รับรู้ได้ง่ายผู้เข้าร่วมการวิจัยจะตอบแบบทดสอบได้ถูกต้องหากเป็นเสียงที่รับรู้ได้ยากผู้เข้าร่วมวิจัยมีแนวโน้มที่จะตอบผิดและวิเคราะห์ร่วมกับประสิทธิภาพทางภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่าง เรียบเรียงและตรวจทานความถูกต้องของข้อมูล

5. สรุปผลการวิจัย และนำเสนอผลการวิจัย นำเสนอผลการวิจัยโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลตามรูปแบบการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) จากการข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติร้อยละ

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย กรณีศึกษา นักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่กำหนดไว้ ปรากฏผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชา

จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยทั้ง 5 เสียง ได้แก่ วรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอก วรรณยุกต์โท วรรณยุกต์ตรี วรรณยุกต์จัตวา กับนักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ได้ผลการทดสอบ ดังนี้

ตารางที่ 1 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชามหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

วรรณยุกต์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
การรับรู้เสียง	48.89	35.26	50.38	31.50	61.67

ที่มา : สุวิชา ถาวร และคณะ, 2564

จากตารางข้างต้นแสดงการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี พบว่าเสียงวรรณยุกต์จัตวา มีระดับการรับรู้มากที่สุดร้อยละ 61.67 เช่น อันดับที่สองเสียงวรรณยุกต์โท มีระดับการรับรู้ร้อยละ 50.38 เสียงวรรณยุกต์สามัญรับรู้ร้อยละ 48.89 เสียงวรรณยุกต์เอกมีการรับรู้ ร้อยละ 35.26 และเสียงวรรณยุกต์ตรีมีการรับรู้ที่น้อยที่สุดร้อยละ 31.50

จากผลการศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีพบว่าเสียงวรรณยุกต์จัตวาเป็นเสียงที่รับรู้ได้ง่ายที่สุด รองลงมาคือเสียงวรรณยุกต์โท วรรณยุกต์สามัญ วรรณยุกต์เอก ตามลำดับ ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่มีการรับรู้ได้ยากที่สุดคือ เสียงวรรณยุกต์ตรี

2. การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกำพูชาแบ่งตามเสียงวรรณยุกต์

ผู้วิจัยทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์กับนักศึกษาชาวกำพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีแบ่งตามเสียงวรรณยุกต์ เพื่อแสดงว่าในแต่ละวรรณยุกต์นักศึกษาชาวกำพูชาเข้าใจสับสนกับวรรณยุกต์ใด ผลการทดสอบดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวกำพูชาแบ่งตามเสียงวรรณยุกต์

การรับรู้เสียงวรรณยุกต์	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
สามัญ	48.89	40.53	20.00	8.00	4.17
เอก	25.56	35.26	16.54	17.00	5.00
โท	14.44	12.63	50.38	25.00	16.67
ตรี	8.89	4.21	10.77	31.50	12.50
จัตวา	2.22	7.37	2.31	18.50	61.67

ที่มา : สุวิชา ถาวร และคณะ, 2564

จากตารางข้างต้นแสดงให้เห็นผลการรับรู้เสียงดังนี้

2.1 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์สามัญ

วรรณยุกต์ระดับกลาง หรือเสียงวรรณยุกต์สามัญ จัดเป็นเสียงคงระดับ หรือวรรณยุกต์ระดับ มีสัทลักษณะ [43] หรือ [32] ลักษณะทางเสียงจะเริ่มต้นวรรณยุกต์ด้วยระดับเสียงกลางๆ หรือกลางค่อนข้างสูง และจะคงอยู่ในระดับนั้นจนกระทั่งปลาย ๆ พยางค์จึงลดต่ำลงมา (ฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ, 2560) จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์สามัญจำนวน 9 คำ พบว่านักศึกษาชาวกำพูชามีการรับรู้เป็นเสียงสามัญร้อยละ 48.89 เช่น กา รับรู้เป็น กา รับรู้เป็นเสียงเอกร้อยละ 25.56 เช่นกัน รับรู้เป็น กัน รับรู้เป็นเสียงโทร้อยละ 14.44 เช่น คัน รับรู้เป็น ขึ้น รับรู้เป็นเสียงตรี้อยละ 8.89 เช่น คา รับรู้เป็น ค้า และรับรู้เป็นเสียงจัตวาร้อยละ 2.22 เช่น กาง รับรู้เป็น ก้าง จากร้อยละที่ปรากฏผู้วิจัยสังเกตว่านักศึกษาชาวกำพูชารับรู้เสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นวรรณยุกต์เอกมากที่สุด ซึ่งเสียงวรรณยุกต์สามัญกับเสียงวรรณยุกต์เอกจัดอยู่ในกลุ่มเสียงวรรณยุกต์ระดับเหมือนกัน แต่สับสนรับรู้เป็นเสียงกลุ่มวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับไม่มากนัก

2.2 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์เอก

วรรณยุกต์ระดับต่ำ หรือเสียงวรรณยุกต์เอก จัดเป็นเสียงวรรณยุกต์ระดับมีสัทลักษณะ [31] หรือ [21] มีต้นเสียงกลาง ๆ หรือกลางค่อนข้างต่ำ แล้วจะลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว แล้วคงอยู่ในระดับนั้น (ฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2560) จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เอกจำนวน 19 คำ พบว่านักศึกษาชาวกัมพูชา มีการรับรู้เสียงว่าเป็นวรรณยุกต์เอกร้อยละ 35.26 เช่น ชัด รับรู้เป็น ชัด รับรู้เป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญร้อยละ 40.53 เช่น ช่าง รับรู้เป็น คาง รับรู้เป็นเสียงโทร้อยละ 12.63 เช่น ก่าง รับรู้เป็น ก้าง รับรู้เป็นเสียงจัตวาร้อยละ 7.37 เช่น ข่า รับรู้เป็น ขา และ รับรู้เป็นเสียงตรีร้อยละ 4.21 เช่น จาบ รับรู้เป็น จีาบ พบว่านักศึกษาชาวกัมพูชา มีการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เอกเป็นวรรณยุกต์สามัญมากที่สุด โดยรับรู้เสียงวรรณยุกต์เอกเป็นวรรณยุกต์สามัญมากกว่ารับรู้เป็นเสียงวรรณยุกต์เอกซึ่งเป็นเสียงที่ถูกต้อง แสดงถึงความสับสนในการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ระหว่างเสียงวรรณยุกต์เอกกับเสียงวรรณยุกต์สามัญ น่าสังเกตว่าเสียงวรรณยุกต์เอกที่นักศึกษาชาวกัมพูชาเกิดความสับสนแล้วตอบว่าเป็นเสียงวรรณยุกต์สามัญนั้นส่วนใหญ่มักจะเป็นคำตายที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์ อาจทำให้นักศึกษาชาวกัมพูชาเข้าใจผิดว่าเป็นเสียงสามัญ

2.3 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์โท

วรรณยุกต์กลางตก หรือเสียงวรรณยุกต์โท จัดเป็นเสียงเปลี่ยนระดับมีสัทลักษณะ [52] หรือ [51] เริ่มต้นที่ระดับเสียงสูงหรือกลางค่อนข้างสูง แล้วเปลี่ยนลดลงอย่างรวดเร็วที่ปลายพยางค์ หรืออาจจะเปลี่ยนสูงขึ้นจากระดับต้นพยางค์นิดหน่อยก่อนจะลดระดับเสียงลงจนต่ำอย่างรวดเร็วจนถึงที่สุดพยางค์ (ฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2560) จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์โทจำนวน 26 คำ พบว่านักศึกษาชาวกัมพูชา มีการรับรู้เป็นเสียงโทร้อยละ 50.38 เช่น กัน รับรู้เป็น กัน รับรู้เป็นเสียงสามัญร้อยละ 20 เช่น ขึ้น รับรู้เป็น ค้น รับรู้เป็นเสียงเอกร้อยละ 16.54 เช่น จ๊ะ รับรู้เป็น จะ รับรู้เป็นเสียงตรีร้อยละ 10.77 เช่น ช่าง รับรู้เป็น ค้าง และรับรู้เป็นเสียงจัตวาร้อยละ 2.31 เช่น ก้า รับรู้เป็น ก่า ผู้วิจัยสังเกตนักศึกษาชาวกัมพูชา การรับรู้เสียงวรรณยุกต์โทได้ถูกต้องเกินร้อยละ 50 และพบว่านักศึกษาชาวกัมพูชา รับรู้วรรณยุกต์โทสับสนกับวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับเสียงอื่นน้อยกว่าเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำและระดับกลาง

2.4 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรี

วรรณยุกต์กลางขึ้น หรือวรรณยุกต์ตรี จัดเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีสัทลักษณะ [34] เริ่มต้นที่ระดับเสียงกลางแล้วลดลงเล็กน้อย หลังจากนั้นจะค่อยๆ สูงขึ้นจนอยู่ในระดับกลางค่อนข้างสูงจนถึงที่สุดพยางค์ (ฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2560) จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรีจำนวน 20 คำ พบว่านักศึกษาชาวกัมพูชา มีการรับรู้เป็นเสียงตรีร้อยละ 31.50 เช่น คำ รับรู้เป็น คำ รับรู้เป็น

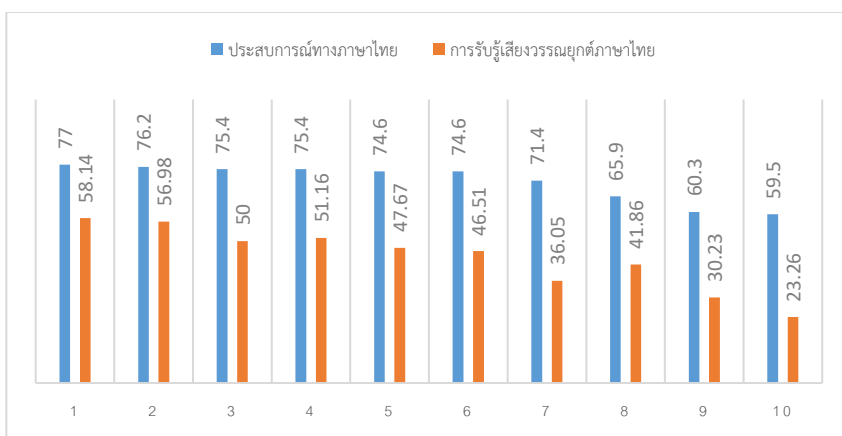
เสียงโห่ร้อยละ 25 เช่น จ๊ะ รับรู้เป็น จ๊ะ รับรู้เป็นเสียงจัตวาร้อยละ 18.50 เช่น จ๊าบ รับรู้เป็น จ๊าบ และ รับรู้เป็นเสียงเอกร้อยละ 17 เช่น กั้น รับรู้เป็น กั้น รับรู้เป็นเสียงสามัญร้อยละ 8 เช่น ก้าง รับรู้เป็น กาง ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรีได้ถูกต้องน้อยที่สุดจากเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง และสังเกตว่านักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์อื่นในระดับใกล้เคียงกัน ยกเว้นวรรณยุกต์สามัญที่นักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรีเป็นวรรณยุกต์สามัญน้อยกว่าเสียงวรรณยุกต์อื่นอย่างชัดเจน

2.5 การรับรู้เสียงวรรณยุกต์จัตวา

วรรณยุกต์ต่ำขึ้น หรือเสียงวรรณยุกต์จัตวา จัดเป็นเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ มีลักษณะ [215] เริ่มต้นวรรณยุกต์ที่ระดับเสียงกลาง หรือกลางค่อนข้างต่ำ แล้วเสียงจะลดลงเล็กน้อยก่อนจะเปลี่ยนเสียงขึ้นอย่างรวดเร็วที่ปลายพยางค์ (ฤทัยวรรณปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, 2560) จากการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์จัตวา จำนวน 12 คำ นักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้เป็นเสียงจัตวาร้อยละ 61.67 เช่น ขาง รับรู้เป็น ขาง รับรู้เป็นเสียงโห่ร้อยละ 16.67 เช่น ชัง รับรู้เป็น ชั่ง รับรู้เป็นเสียงตรีร้อยละ 12.50 เช่น ชัน รับรู้เป็น คั้น และ รับรู้เป็นเสียงเอกร้อยละ 5 เช่น ขาง รับรู้เป็น ข่าง รับรู้เป็นเสียงสามัญร้อยละ 4.17 เช่น ขา รับรู้เป็น คา ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์จัตวาได้ดีที่สุด จากระดับคะแนนการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย 5 เสียง รับรู้เสียงจัตวาเป็นเสียงโหมากกว่าเสียงอื่น แต่ผลแสดงให้เห็นว่ารับรู้เป็นเสียงโห่ยังคงไม่สูงนัก และนักศึกษาชาวแกมพูชาการรับรู้ระดับความสับสนเสียงวรรณยุกต์จัตวาซึ่งเป็นวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับกับวรรณยุกต์ระดับทั้งเสียงเอกและเสียงสามัญในระดับต่ำ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางภาษาไทยของนักศึกษาชาวแกมพูชากับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

ผู้วิจัยรวบรวมคะแนนประสบการณ์ทางภาษาไทยจากแบบสอบถาม ประสบการณ์การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวแกมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อนำมาวิเคราะห์ร่วมกับผลการทดสอบการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยว่ามีความสอดคล้องกันอย่างไร ผลที่ได้ดังนี้

ภาพที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ทางภาษาไทยของนักศึกษาชาวแกมพูชากับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

ที่มา : สุวิชา ถาวร และคณะ, 2564

จากแผนภาพข้างต้นแสดงคะแนนประสบการณ์ทางภาษาไทยเปรียบเทียบกับคะแนนการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวแกมพูชาทั้ง 10 คน โดยนักศึกษาชาวแกมพูชาที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยร้อยละ 77 สามารถรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ร้อยละ 58.14 และนักศึกษาชาวแกมพูชาที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยร้อยละ 59.50 สามารถรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ร้อยละ 23.26 นักศึกษาชาวแกมพูชาได้คะแนนประสบการณ์ทางภาษาไทยสูงจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ถูกต้องมากกว่านักศึกษาชาวแกมพูชาได้คะแนนประสบการณ์ทางภาษาไทยต่ำ ผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ทางภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยของนักศึกษาชาวแกมพูชา นักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยสูงจะรับรู้เสียงวรรณยุกต์ได้ดีกว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยต่ำ

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย : กรณีศึกษา นักศึกษาชาวแกมพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยทั้ง 5 เสียงของนักศึกษาชาวแกมพูชาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีว่ามีการรับรู้วรรณยุกต์ใดได้ดีที่สุด รวมถึงเปรียบเทียบผลการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกับประสบการณ์ทางภาษาไทยว่ามีความสอดคล้องกันอย่างไร

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชาวแกมพูชาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี มีระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ คือ เสียงวรรณยุกต์ต่ำขึ้นหรือเสียง

วรรณยุกต์จัตวาและเสียงวรรณยุกต์กลางตกหรือวรรณยุกต์โทสูงกว่าวรรณยุกต์ระดับ คือ เสียงวรรณยุกต์กลางระดับหรือวรรณยุกต์สามัญ เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับหรือเสียงวรรณยุกต์เอก และนักศึกษาชาวกำมพูชารับรู้สับสนในเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับกลางขึ้นหรือเสียงตรี โดยเสียงวรรณยุกต์จัตวามีระดับการรับรู้มากที่สุดร้อยละ 61.67 อันดับที่สองเสียงวรรณยุกต์โหมีมีระดับการรับรู้ร้อยละ 50.38 เสียงวรรณยุกต์สามัญ 48.89 เสียงวรรณยุกต์เอก 33.68 และเสียงวรรณยุกต์ตรีที่มีการรับรู้่น้อยที่สุดร้อยละ 31.50 สอดคล้องกับงานวิจัยของผณิตรา อีรานนท์ (2559) ที่พบว่า คนกำพูชาที่เรียนภาษาในประเทศไทยสามารถออกเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ดีกว่าวรรณยุกต์ระดับ ซึ่งอาจมีผลจากการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ดีกว่าเสียงวรรณยุกต์ระดับและสอดคล้องกับงานวิจัยของปิ่นแก้ว กังวานศุภพันธ์ (2550), ฤทัยวรรณ ปานชา และสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2560) และกมลรัตน์ สืบเสาะ สุธาสินี ปิยพสุนทรา และชนนาค อินทรจามรรักษ์ (2563) ที่พบว่าคนไทยเชื้อสายเขมรและคนกำพูชาออกเสียงวรรณยุกต์สามัญเป็นวรรณยุกต์เอก ตามผลการวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าชาวกำพูชามีการรับรู้เสียงวรรณยุกต์เอกและเสียงวรรณยุกต์สามัญสับสนกัน

นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่าระดับประสบการณ์ทางภาษาไทยมีผลกับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย กล่าวคือนักศึกษาชาวกำพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยสูงจะมีระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ถูกต้องมากกว่านักศึกษาชาวกำพูชาในมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณีที่มีประสบการณ์ทางภาษาไทยต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ (2560) ที่พบว่า คนกำพูชาที่เรียนภาษาไทยจากสถาบันการศึกษาในประเทศไทยและคนกำพูชาที่เรียนภาษาไทยจากสถาบันการศึกษาในประเทศราชอาณาจักรกัมพูชาออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับคนไทยมากกว่าคนกำพูชาที่เรียนรู้ภาษาไทยด้วยตนเองในประเทศไทย

น่าสังเกตว่าแม้นักศึกษาชาวกำพูชาจะสามารถรับรู้เสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับได้ดีกว่าเสียงวรรณยุกต์ระดับ แต่การรับรู้เสียงวรรณยุกต์ตรีจากงานวิจัยของผณิตรา อีรานนท์ (2545) เรื่องการเปลี่ยนแปลงสัทลักษณะของเสียงตรีในภาษาไทยจัดเป็นเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับกลางขึ้นมีสัทลักษณะคล้ายกับเสียงจัตวา แต่ผลจากงานวิจัยนี้นักศึกษาชาวกำพูชาเกิดความสับสนเสียงตรีเป็นเสียงโหมมากกว่าเสียงจัตวา

อย่างไรก็ตามการศึกษาเสียงพูดจากคำพยางค์เดี่ยวอาจจะทำให้นักศึกษาชาวกำพูชารับรู้เสียงวรรณยุกต์ได้ยากกว่าการรับรู้เสียงจากคำพูดต่อเนื่อง เนื่องจากการใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตประจำวันจะใช้ในลักษณะคำพูดต่อเนื่อง ซึ่งจะอาศัยการพิจารณา

เสียงและความหมายของคำร่วมกับบริบทอื่น ๆ ทำให้สามารถรับรู้และเข้าใจเสียงที่ได้มากขึ้น

จากผลของงานวิจัยนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการสอนเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยให้ชาวกำพูชาที่เน้นตามระดับการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย ที่นักศึกษาชาวกำพูชาเกิดความสับสน โดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์เอก ที่ผลจากงานวิจัยพบว่านักศึกษาชาวกำพูชา มีระดับการรับรู้ต่ำกว่าเสียงวรรณยุกต์อื่น อาจจะต้องเน้นฝึกฝนเพิ่มขึ้นทั้งการฝึกใช้คำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตรีและวรรณยุกต์เอก เพิ่มขึ้นและฝึกเปรียบเทียบกับเสียงวรรณยุกต์ที่รับรู้สับสนกัน นอกจากนี้สามารถปรับใช้ในการสร้างแบบฝึกอ่านและเขียนวรรณยุกต์ภาษาไทยของชาวกำพูชา รวมถึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการเรียนการสอนภาษาไทยให้ชาวกำพูชาที่สนใจศึกษาภาษาไทยต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ควรมีการศึกษาการรับรู้เสียงของนักศึกษาที่มีภาษาแม่เป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เพื่อเปรียบเทียบกับภาษาที่หนึ่งมีผลต่อการรับรู้เสียงวรรณยุกต์

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งถัดไป

ควรมีการศึกษาการรับรู้เสียงประเภทอื่น ๆ เช่น เสียงพยัญชนะ เสียงสระ ในนักศึกษาชาวกำพูชา

เอกสารอ้างอิง

- กมลรัตน์ สืบเสาะ, สุธาสินี ปิยพสุนทรา และชมนาด อินทรจามรรักษ์. (2563). ปัญหาการออกเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยในเด็กกำพูชาจากผลการศึกษาเชิงกลศาสตร์. *วรรณวิทัศน์*, 20(2), 138 – 172.
- กาญจนา นาคสกุล. (2545). *บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 1*. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย.
- นภาพร พิทักษ์โสภณ. (2557). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงและการรับรู้เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษกลุ่มที่มีการกักลม (Plosives/Affricates) กรณีศึกษา: นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม*. [วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- นันทนา รณเกียรติ. (2554). *สัทศาสตร์ภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปิ่นแก้ว กังวานศุภพันธ์. (2550). *การศึกษาเปรียบเทียบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายเขมรกับนักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ : นักเรียนชั้น*

ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแกใหญ่ และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีไผท
สมันต์ จังหวัดสุรินทร์ กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ผณิตรา อีรานนท์. (2545). การเปลี่ยนแปลงสัทลักษณะของเสียงตรีในภาษาไทย.

วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 24(1-2), 188-209.

ผณิตรา อีรานนท์. (2559). กลสัทศาสตร์และสัทศาสตร์เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยใน
ชาวเวียดนามและชาวกัมพูชา. วารสารภาษาและวัฒนธรรม, 35 (1), 81– 94.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554.

พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน.

ฤทัยวรรณ ปานชาและสุวัฒนา เลี่ยมประวัติ. (2560). วรรณยุกต์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ที่
พูดโดยคนกัมพูชาที่มีประสบการณ์ภาษาไทยแตกต่างกัน. *Veridian E-
Journal, Silpakorn University ฉบับภาษาไทยสาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์*,
10(3), 2250 – 2268.

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2560). พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ทั่วไป)
ฉบับราชบัณฑิตยสภา. กรุงเทพฯ : สำนักงาน.

สุวิชา ถาวร. (2555). การตีความกำกวมทางวากยสัมพันธ์ในประโยคภาษาอังกฤษโดย
นักเรียนไทยที่มีประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษสูงและต่ำ. [วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์]. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวิชา ถาวร, ปิยะพรรณ มีสุข, ณรงค์ฤทธิ์ สุขสวัสดิ์, ธฤชวรรณ บัวศรีคำ, อุดมลักษณ์
ระพีแสง, พรโชค พิษณุ อุสมบูรณ์, วุฒินันท์ สุพร, ธีรวรรณ ศรีรัตนโชติชัย,
กันติทัต การเจริญ และ กนกวรรณ วารีเขตต์. (2564). รายงานการวิจัย
การศึกษาการรับรู้เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย กรณีศึกษานักศึกษาชาวกัมพูชาใน
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี. [เอกสารไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

Chomsky, N. (2006). *Language and Mind*. Third Edition. New York :
Cambridge University Press.